

מבועי דנחלין, ולא אשתכח בקשורא חד. כפיכול לא אשתכח חד.

ובזמנא דתיתוב מטרוניתא לאתר היכלא, ומלכא יזדווג עמה בזווגא חד. פדין, יתחבר פלא פחדא, פלא פרודא, ועל דא כתיב, ביום ההוא יהיה יי' אחד ושמו אחד. ביום ההוא: בזמנא דיתוב מטרוניתא להיכלא, פדין פלא אשתכח חד פלא פרודא. וכדין (עובדיה א) ועלו מושיעים בהר ציון לשפט וגו'.

דתנא, אמר רבי שמעון, לא תיעול מטרוניתא בחדוותא בהיכליה עד דיתדן מלכותא דעשו, ותיסב מניה נוקמין דגרמא כל האי. לבתר תזדווג במלכא, ויהא חדו שלים, הדא הוא דכתיב, ועלו מושיעים בהר ציון לשפט את הר עשו בקדמיתא, ולבתר והיתה ליי' המלוכה. מאן מלוכה, דא מטרוניתא. הדא הוא דכתיב, והיתה ליי' המלוכה. ולבתר דזדווגן פחדא, מה כתיב. והיה יי' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יי' אחד ושמו אחד.

ערות אחי אביך לא תגלה. (ויקרא ח"י) תאני רבי יהודה, דא ישראל לתתא. ואחות אמר: דא ירושלים דלתתא. דבחובין אלין, יגלוין ישראל ביני עממייא, ויתחריב ירושלים לתתא. ועל דא תנינן, רחימותא דקודשא בריך הוא דקרא לישראל אחים, שנאמר (תהלים קכב) למען אחי ורעי אדברה נא וגו'. (ואוקימנא מילין ותמן ס"א מילי תמן) בת פנה וכת בתה ואם על גב דאינון כאתגלייא ובאתפסיא וכן בתריה. דהא עלמא איצטריף לון, ואינון ושוכא דעלמא כמה דכתיב (משלי כ"ז) רעה ורע אביך) והאי רזא דמלה. דאמר רבי שמעון.

ממנו את מעינות הנחלים, ולא נמצא בקשר אחד. כפיכול אינו בנמצא אחד.

ובזמן שתשוב הגבירה למקום היכלה והמלך יזדווג עמה בזווג אחד, אז יתחבר הכל פאחד בלי פרוד. ועל זה כתוב, ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. ביום ההוא, בזמן שתשוב הגבירה להיכל, אז הכל ימצא אחד בלי פרוד. ואז - (עובדיה א) ועלו מושיעים בהר ציון לשפט וגו'. ש'מ'ד'נו, אמר רבי שמעון, לא תכנס הגבירה בשמחה להיכלו עד שתדון מלכות עשו ותקח ממנו נקמות שגרמה כל זה. אחר כך תזדווג עם המלך ותהיה שמחה שלמה. זהו שכתוב ועלו מושיעים בהר ציון לשפט את הר עשו - בראשונה, ואחר כך - והיתה לה' המלוכה. מי המלוכה? זו הגבירה. זהו שכתוב והיתה לה' המלוכה. ואחר שיזדווגו כאחד מה כתוב? והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

ערות אחי אביך לא תגלה, שנה רבי יהודה - זהו ישראל למטה. ואחות אמר - זו ירושלים שלמטה. בחטאים הללו יגלו ישראל לבין העמים ותחרב ירושלים למטה. ועל זה שנינו, אהבת הקדוש ברוך הוא שקרא לישראל אחים, שנאמר (תהלים קכב) למען אחי ורעי אדברה נא וגו'. (ובארנו הדברים, ושם (דברים שם) בת פנה וכת בתה. ואף על גב שהם בנגלה ובנסתר וכן אחריו. שחרי העולם צריך להם, והם ישוב העולם, כמו שכתוב (משלי כז) רעה ורע אביך) וזה סוד הדבר. שאמר רבי שמעון.

אמר רבי יהודה, אם אחי, למה רעי? ואם רעי, למה אחי? אלא

אמר רבי יהודה, אי אחי למה רעי, ואי רעי למה אחי. אלא תאנא, ההוא

מְלָה דְלָא אֲתַעְדֵי לְעֵלְמִין, אַקְרִי רַע, כְּמָה
דְּאֵת אָמַר רַעְךָ וְרַע אָבִיךָ אַל תַּעֲזֹב. וְהָאִי
רְזָא דְמְלָה דְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אִימָא עֲלָאָה,
רַעִיא אַקְרִי, בְּגִין דְלָא אֲתַעְדֵי רַחֲמֵימָא דְאָבָא
מְנָה (דף ע"ח ע"א) לְעֵלְמִין. וְאִימָא תַתָּאָה כְּלָה
אַקְרִי, וְאַקְרִי אַחֹת, כְּמָה דְאִוְקִימָנָא (שיר השירים
ח) אַחֹת לְנוּ קְטָנָה.

וְהֵינּוּ סֵתָם מִתְנִיתָא דִילָן, דְכִתְיֵב הַבָּא, עֲרוֹת
אַחֹתְךָ בֵּת אָבִיךָ אוֹ בֵּת אִמְךָ, פִּינּוֹן דְאָמַר
בֵּת אָבִיךָ, מָאִי אוֹ בֵּת אִמְךָ. אֲלָא, אִי מְסֻטְרָא
דְאָבָא אֲשַׁתְּכַחַת, חֲכָמָה אַתְקִרִי. וְאִי מְסֻטְרָא
דְאִימָא, בִּינָה אַתְקִרִי. וְעַל כָּל פְּנִים בֵּין הָאִי
וּבֵין הָאִי, מָאִימָא וְאָבָא אֲשַׁתְּכַחַת. דְהָא יו"ד
לָא אֲתַעְדֵי מִן ה' לְעֵלְמִין. וְדָא הוּא רְזָא דְמְלָה,
מוֹלְדֵת בֵּית: מְסֻטְרָא דְאָבָא. אוֹ מוֹלְדֵת חוּץ:
מְסֻטְרָא דְאִימָא.

רַבִּי אָבָא אָמַר, (משלי כד) בְּחֲכָמָה יִבְנֶה בַּיִת, מָאֵן
הוּא בַּיִת דְאֲתַבְנִי בְּחֲכָמָה. הוּי אִימָא דָא
נְהָר דְנִפְיָק מְעַדָן, בְּגִינֵי כֶף מוֹלְדֵת בַּיִת. אוֹ
מוֹלְדֵת חוּץ. פֶּד נִפְקַת מִן ו', כְּמָה דְכִתְיֵב,
(בראשית ב) עֲצָם מְעַצְמֵי וּבִשָׁר מִבְּשָׂרֵי. וּכְתִיב
(בראשית ב) וַיִּקַּח אֶחָת מִצְלָעוֹתָיו, וְדָא הוּא מוֹלְדֵת
חוּץ, מְאֵתֵר דְזַעִיר אַנְפִּין אֲשַׁתְּכַח, כְּמָה
דְאֲתַמַּר.

וְעַל דָּא אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, יִשְׂרָאֵל אַחִין אַקְרוּן
לְקוּדְשָׁא בְרִיהּ הוּא, דְלָא אַעְדֵי רַחֲמֵימָא
דְלַהוּן לְעֵלְמִין. יְרוּשָׁלַם דְלַתְתָּא אַחֹת אִמְךָ
אַתְקִרִי, כְּמָה דְכִתְיֵב, (תהלים קכב) יְרוּשָׁלַם הַבְּנוּיָה
כְּעִיר שְׁחוּבָרָה לָהּ יַחְדָּו וְגו'. מָאִי שְׁחוּבָרָה
לָהּ יַחְדָּו. בְּגִין דְאֲזַדְדוּג בָּהּ מְלָפָא מְשִׁית
סְטָרִין, בְּכָל סְטָרֵי מְלָפָא, בְּדַרְגָּא דְצַדִּיק, וְכָל
פְתָרֵי מְלָפָא כְּלִילָן בֵּיהּ. וְהֵינּוּ שְׁחוּבָרָה לָהּ
יַחְדָּו.

לְמַדְנּוּ, אוֹתוֹ דְכָר שְׁלָא סָר
לְעוֹלָמִים נִקְרָא רַע, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר
רַעְךָ וְרַע אָבִיךָ אַל תַּעֲזֹב. וְזֵהוּ
סוּד הַדְּבָר שְׁאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,
הָאִם הָעֲלִינָה נִקְרָאת רַעִיָה, כִּי
לֹא זֶה אֶהְבֵּת הָאֵב מִמֶּנָּה
לְעוֹלָמִים. וְהָאִם הַתַּחֲתוֹנָה
נִקְרָאת כְּלָה, וְנִקְרָאת אַחֹת, כְּמוֹ
שְׁבַאֲרֵנוּ (שיר ח) אַחֹת לְנוּ קְטָנָה.
וְהֵינּוּ סֵתָם מִשְׁנֵה שְׁלָנוּ, שְׁכַתוּב
כֵּאֵן עֲרוֹת אַחֹתְךָ בֵּת אָבִיךָ אוֹ
בֵּת אִמְךָ. כִּינּוֹן שְׁאָמַר בֵּת אָבִיךָ,
מָה זֶה אוֹ בֵּת אִמְךָ? אֲלָא, אִם
הִיא נִמְצְאת מִצַּד הָאֵב, נִקְרָאת
חֲכָמָה. וְאִם מִצַּד הָאִם, נִקְרָאת
בִּינָה. וְעַל כָּל פְּנִים, בֵּין כֶּף וּבֵין
כֶּף, הִיא נִמְצְאת מִהָאֵב וְהָאִם.
שְׁתְּרֵי יו"ד אִינָה זֶה מֵה'
לְעוֹלָמִים. וְזֵהוּ סוּד הַדְּבָר,
מוֹלְדֵת בַּיִת - מִצַּד הָאֵב. אוֹ
מוֹלְדֵת חוּץ - מִצַּד הָאִם.

רַבִּי אָבָא אָמַר, (משלי כד) בְּחֲכָמָה
יִבְנֶה בַּיִת. מִי הַבַּיִת שְׁנִבְנֶה
בְּחֲכָמָה? הוּי אוֹמַר זֶה הַנְּהָר
שְׁיִוצָא מְעַדָן. מְשׁוּם כֶּף מוֹלְדֵת
בַּיִת אוֹ מוֹלְדֵת חוּץ, כְּשִׁיזָאָה
מו', כְּמוֹ שְׁכַתוּב (בראשית ב) עֲצָם
מְעַצְמֵי וּבִשָׁר מִבְּשָׂרֵי. וּכְתוּב
וַיִּקַּח אֶחָת מִצְלָעוֹתָיו, וְזֵהוּ מוֹלְדֵת
חוּץ, מִמְקוֹם שֶׁל זַעִיר אַנְפִּין
נִמְצָא, כְּמוֹ שְׁנִתְבָּאֵר.

וְעַל זֶה אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, יִשְׂרָאֵל
נִקְרָאִים אַחִים לְקָדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא,
שְׁלָא סָרָה אֶהְבֵּתָם לְעוֹלָמִים.
יְרוּשָׁלַם שְׁלֵמָה נִקְרָאת אַחֹת
אִמְךָ, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (תהלים קכב)
יְרוּשָׁלַם הַבְּנוּיָה כְּעִיר שְׁחֻבָּרָה
לָהּ יַחְדָּו וְגו'. מָה זֶה שְׁחֻבָּרָה לָהּ
יַחְדָּו? כְּדֵי שְׁיַזְדְּוּג עִמָּה הַמְּלֶכֶךְ
מִשְׁשָׁה צְדָדִים, בְּכָל צְדָדֵי הַמְּלֶכֶךְ,
בְּדַרְגָּת הַצַּדִּיק, וְכָל פְתָרֵי הַמְּלֶכֶךְ
שְׁפִלוּלִים בּוּ. וְהֵינּוּ שְׁחֻבָּרָה לָהּ
יַחְדָּו.

רבי יצחק אמר, (תהלים קכב) ששם עלו שבטים שבטי יה. מאן שבטים. אלין תריסר תחומין, דמתפרשן מההוא אילנא רבא ותקיף, דאחסין לון מסטרא דאבא ואימא. הָדָא הוּא דְכְתִיב שְׁבִטֵי יְהוָה, מְשַׁפֵּר סְהָדוּתָא, דְּאַסְהִיד בְּרָא קְדִישָׁא (נ"א דאסהיד אבא ואימא בברא קדישא) דְכְתִיב שְׁבִטֵי יְהוָה עֲדוּת לְיִשְׂרָאֵל, וְאִינוּן נְהָרִין עַמִּיקִין, דְּנִגְדִין וְאַתְּמִשְׁכֵּן מִן יְהוָה. וְכֹלָא (ס"א וְכָל כָּה לְמַח). לְהוֹדוֹת לְשֵׁם יי'. (ס"א וּבְנֵי כָה) כִּי שָׁמָּה יֵשְׁבוּ כְּסָאוֹת לְמִשְׁפַּט כְּסָאוֹת לְבֵית דָּוִד, לְאַחַסְנָא מְלָכוּתָא קְדִישָׁא הוּא וּבְנוֹי לְדָרֵי דָרִין, וְדָא הֵיא שִׁירְתָּא דְאָמַר דָּוִד עַל מְלָכוֹ עֲלָאָה קְדִישָׁא.

רבי חזקיה אמר, פלא ברזא עלאה הוא, לאחזאה דמאן דפגים לתתא, פגים לעילא. ערות פלתף לא תגלה, דתנינן עונתן של תלמידי חכמים משפת לשפת. בגין דינדיעין רזא דמלה, ויכונוון לבא, וישתפח רעותהון שלים. ובגין דאולידו אקרון בגין דמלכא. ואי אלין פגמו מלה לתתא, פביכול פגמין אינון בכלה דלעילא, כדין פתיב ערות פלתף לא תגלה. דא בגין אינון דינדיעין אורחין דאורייתא. שאר עמא ההוא דאתגליא, פלתף ממש, ובחוכא דא שכינתא אסתלקת מבינייהו.

תאנא, אתגליף שמה קדישא בסטרין ידיען, פאתוון רשימין דעשרין ותרין (ס"א) בא, א' ב', ו' כב', ב' ב', ו' בא, ב' כה, ו' בג, ה' ב', ו' ג' כה, ה' ב', ו' אלו השני נוסחאות מצאנו בהעתקות אשר לפנינו) י' בא, א' ב', ו' כב', ב' ב', ו' ב'. י' בא' ה' בג', יו"ד כה"א, יו"ד בגימ"ל, ה"א ביו"ד גימ"ל כה"א, ה"א בדל"ת. פלהו מתגלפי ביו"ד, יו"ד סליק לון.

רבי יצחק אמר, ששם עלו שבטים שבטי יה. מי השבטים? אלו שנים עשר תחומים שנפרדים מאותו אילן גדול וחזק שירש אותם מצד האב והאם. זהו שכתוב שבטי יה, מיפי העדות שמעיד הבן הקדוש, (שמעיד אבא ואמא בן הקדוש) שכתוב שבטי יה עדות לישראל, והם נהרות עמקים ששופעים ונמשכים מן י"ה. והכל (וכל כה למה) להודות לשם ה'. כי שמה ישבו כסאות למשפט כסאות לבית דוד, לרשת את המלכות הקדושה הוא ובניו לדורי דורות, וזוהי השירה שאמר דוד על המלכות העליונה הקדושה.

רבי חזקיה אמר, הפל בסוד עליון הוא, להראות שמי שפוגם למטה - פוגם למעלה. ערות פלתף לא תגלה, ששנינו, עונתן של תלמידי חכמים משפת לשפת. מכיון שיודעים את סוד הדבר ויכונוו את הלב, וימצא רצונם שלם, והבנים שמולידים נקראים הבנים של המלך. ואם אלה פוגמים דבר למטה, פביכול הם פוגמים בכלה שלמעלה, ואז כתוב ערות פלתף לא תגלה. זה בשביל אלו שיודעים את דיני התורה. שאר העם אותו שבנגלה, פלתף ממש, ובחטא הזה השכינה מסתלקת מביניהם. למדנו, נחקק השם הקדוש בצדדים ידועים, באותיות רשומות של עשרים ושתים (י בא, א' ב', ו' כב', ב' ב', ו' בא, ב' כה, ו' בג, ה' ב', ו' ג' כה, ה' ב', ו' א' ב', ו' י' כב', ב' ב', ו' ב'. י' בא' ה' בג', יו"ד כה"א, יו"ד בגימ"ל, ה"א ביו"ד גימ"ל כה"א, ה"א בדל"ת. פלן נחקקות ביו"ד, יו"ד מעלה אותן.

ה"א פליל ביו"ד, מניה נפקת, פדין מעטרין לאבדן. אתפתחת ה"א בנחלוי, ואעטר לרישא דו', דתמן שריין אבדן.

ו' פליל שית אתון, וכלהו כליל יו"ד. י אתגליף בגלופוי, וסליק לאתעטרא בתריסר אתון אחרנין, מניה נפקו עשר אמירן בגלופוי, וכלהו שבילין דאורחא עלאה, (ס"א דאורחא דאורייתא) יקרא דכלא. פדין ה"א אחרא אתפלילת מן פלהו, גליפא מסטרא מתיחא (ס"א מתיחא) טמירא, לאולדא לתתא.

אתגריפו (ס"א אתפליגו) פלהו בארבעין ותריין אתון, וכלהו פרישנא במתניתא דידן, וכלהו סלקן ברישא דמלכא.

שבע שבתיין שלימין, מתפרשין בשבעין אתון. שבעין ותריין אסתלקו, ואסתלקו באות ו' (ס"א יו"ד), רשימן בפ' ויהי בשלח פרעה בקרא ויסע ויבא ויט. פד נטלת שכינתא, ושבעה רשימין אתרשימו ביה, שבעה אסתלקו (דף ע"ח ע"ב) מניה, בעובדין רשימין. תאנא, אסתלקו אתון ברשימין ידיען, וארחין סתימין, בר לזפאי קשוט, סמכי עלמא.

אמר רבי שמעון לרבי אלעזר, תא חזי, הני עשרין ותריין אתון דגליפין באורייתא, פלהו מתפרשן בהני (כ"א מאלין) עשר אמירן. כל אמירה ואמירה מאלין עשר, דאינון בתרי מלכא כלהו גליפין באתון ידיען (ד"א אחרנין), בגיני כן שמא קדישא אתפסטיא באתון אחרנין, וכל אמירה, אוזיף לאמירה עלאה מנה אתווי, בגין דאתפליל האי בהאי. ועל דא שמא קדישא, גליפנא ליה באתון אחרנין, בגין דאתפסטיין דא בדא, ודא בדא, עד דמתקשרן פלהו כחדא.

ה"א כלולה ביו"ד, ממנו יוצאת, אז מעטרים את האבות. נפתחת ה"א בנחלים שלה, ומעטרת את ראש הו', ששם שרויים האבות. ו' כוללת שש אותיות, ואת כלם כוללת יו"ד. יו"ד נחקקת בגלופיה, ועולה להתעטר בשתים עשרה אותיות אחרות, ממנו יוצאות עשר אמירות בגלופים שלו, וכלם שבילים של הדרך העליונה, (של דרכי התורה) הנכבדה מהכל. אזי ה"א אחרת נכללת מכלם, חקוקה מצד מתיח (מתוחדת) טמיר להוליד למטה.

נחקקו (נחלקו) כלם בארבעים ושנים אותיות, ואת כלם פרשנו במשנתנו, וכלם עולים לראש המלך.

שבע שבתות שלמות מתפרשות בשבעים אותיות. שבעים ושנים עליו, והן עלו באות ו' (יד), רשומות בפרשת ויהי בשלח פרעה בפסוק ויסע ויבא ויט. פשהשכינה נוטלת ושבעה רשומים נרשמו בה, מתעלות שבע ממנה במעשים רשומים. למדנו שהתעלו האותיות ברשמים ידועים ודרכים סתומות, פרט לצדיקי אמת, עמודי העולם.

אמר רבי שמעון לרבי אלעזר, בא ראה, עשרים ושנים האותיות שחקוקות בתורה, פלן מתפרשות (מאלו) בעשר האמירות הללו, כל אמירה ואמירה מאותן העשר, שהן כתרי המלך, פלן חקוקות באותיות ידועות (אחרות). משום כך השם הקדוש מתכסה באותיות אחרות, וכל אמירה מלוה לאמירה יותר עליונה את אותיותיה, משום שנקללות זו עם זו. ולכן את השם הקדוש חקקנו אותו באותיות אחרות, משום שהתכסו זו בזו וזו בזו, עד שפלן נקשרות כאחת.